

ת"פ 58188/07/18 - מדינת ישראל ע"י תביעות ירושלים נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 58188-07-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל ע"י תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עוה"ד חיים רייכברך

הנאשם

גזר דין

מותר בפרסום לאחר השמטת פרטים מזהים

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון ללא הסכמה עונשית.

מהחלק הכללי של כתב האישום עולה, כי הנאשם והמתלוננת נשואים ומתגוררים יחד בדירה בירושלים. במועד הרלבנטי היה לזוג ילד בן 3 (כיום יש להם 3 ילדים).

מעובדות האישום הראשון עולה, כי ביום 10.7.2018 התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, במהלכו השליך הנאשם פעמיים שרפרף לעבר הבן, מבלי שזה יפגע בו, וכן צבט את המתלוננת בידה הימנית, עת הייתה בהריון. בסיום האירוע, ברחו המתלוננת מהדירה. בגין מעשים אלה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (חוק העונשין).

מעובדות האישום השני עולה, כי כחודש לפני יום 15.7.2018, דחף הנאשם את המתלוננת, קרע את חולצתה, הכה אותה באגרופיו בפלג גופה העליון, וכן משך בשיערה. בגין כל אלה, הורשע הנאשם בעבירה של בעבירה של תקיפה סתם בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

מעובדות האישום השלישי עולה, כי ביום 25.11.2017, בדירתם, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, במהלכו חבט הנאשם באגרופיו בפניה של המתלוננת. כתוצאה ממעשיו נגרם לנאשמת חתך באורך 1.5 ס"מ בגבה הימנית, אשר הצריך סגירה תפירה. בגין מעשים אלה, הורשע הנאשם בעבירה של פציעת בת זוג, לפי סעיף 334 + 335(ב) לחוק

העונשין.

מעובדות האישום הרביעי עולה, כי בתחילת שנת 2017, בדירתם, כאשר המתלוננת בהיריון, התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלוננת. אז נעל הנאשם את המתלוננת במחסן פלסטיק בחצר וכל זאת כאשר בחוץ שרר שרב. בגין מעשיו אלה, הורשע הנאשם בעבירה של כליאת שוא, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין.

מעובדות האישום השביעי עולה, כי בחודש אוגוסט 2015, במהלך ויכוח בין בני הזוג, יצאה המתלוננת למרפסת וכשביקשה לשוב הביתה. הנאשם פתח את דלת המרפסת, צעק על המתלוננת וחנק אותה, עד שזו החלה לאבד את הכרתה. בגין כל אלה, הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת סתם בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

יוצא אפוא כי הנאשם שלפניי הורשע בשלוש עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, עבירה של פגיעת בת זוג ועבירה של כליאת שוא.

מהלך הדין

ביום 25.7.2018 הוגש כתב אישום נגד הנאשם יחד עם בקשה למעצר עד תם ההליכים נגדו. הנאשם שהה במעצר של ממש עד ליום 5.9.2018, אז שוחרר למעצר בית מלא. מעת לעת הוקלו תנאי מעצר הבית. ביום 15.12.2019 הגיעו הצדדים להסדר דיוני, לפיו כתב האישום יתוקן, הנאשם יודה ויורשע, כאשר הם לא הגיעו להסכמה עונשית. הוסכם, כי הנאשם ישלח לשירות מבחן להכנת תסקיר בעניינו. המאשימה הבהירה, כי עמדתה למאסר. במקביל לכל זאת, שלחתי את הנאשם גם לממונה לעבודות שירות, אך הממונה קבע כי נוכח המידע הרפואי-נפשי המצוי לפניו, אינו יכול להמליץ על ביצוע עבודות שירות.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה כי הוא בן 28, נשוי ואב לשלושה ילדים (ילד הזקונים נולד בתקופה האחרונה), משתייך ל-XXXXXX ונעדר עבר פלילי. שירות המבחן סקר בהרחבה את קורות חייו של הנאשם, מהן עולה כי סיים 8 שנות לימוד בלימוד ביתי וכן שירת שירות צבאי מלא, תחילה ביחידה קרבית ולאחר מכן בתפקיד חימוש. מזה כ- 7 שנים עובד כמדריך קרב מגע וכן בעסק עצמאי לתמיכה טכנית בתחומי אלקטרוניקה ומדיה חברתית. הוא מתגורר עם בת זוגו המתלוננת וילדיו ב-XXX. במסגרת תיק המעצר, הוטל על הנאשם צו פיקוח למשך שישה חודשים במסגרת טיפולית כוללנית "בית נועם" - מסגרת סגורה המיועדת לגברים עם בעיות אלימות זוגית. הנאשם נקלט במסגרת בחודש ספטמבר 2018 ולאחר מכן המשיך לשלב ההוסטל עד לחודש אפריל 2019, אז סיים את הטיפול כנדרש. מ"בית נועם" נמסר, כי הנאשם עבר תהליך משמעותי במהלך שהותו והצליח ליישם את שלמד על התנהגותו התוקפנית. באשר לעבירות נשוא הדיון, מסר הנאשם, כי ברקע לביצוען יחסיו המורכבים עם המתלוננת, כאשר לאחר לידת בנם החלו להיווצר ביניהם פערים וקונפליקטים הקשורים לחלוקת תפקידים בבית ולטיפול בבנם. שירות המבחן התרשם, כי הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו, הביע חרטה כנה וגילה אמפתיה כלפי המתלוננת. הנאשם סיפר, כי לאחר שסיים את הטיפול ב"בית נועם", בני הזוג פנו לטיפול זוגי אצל זוג מטפלים המשתייכים לקהילתם. בנוסף, מטופל הנאשם

במסגרת היחידה לטיפול באלימות במשפחה במקום מגוריו. משיחה שקיים שירות המבחן עם המתלוננת עולה, כי הנאשם נהג כלפיה באלימות פיזית ומילולית, וכאשר חשה כי הדבר עלול לפגוע בבנה, החליטה להגיש תלונה במשטרה על מנת להציב לנאשם גבולות. כבר בעת שהותו במעצר, שוחחו בני הזוג טלפונית והמתלוננת מסרה לו כי תהא מוכנה לתת לו הזדמנות נוספת בתנאי שיעבור טיפול. המתלוננת ציינה, כי לאחר הטיפול ב"בית נועם" והטיפול הזוגי אותו הם ממשיכים לקבל, חל שיפור ניכר בהתנהגותו של הנאשם, וכיום אינה חוששת מפניו או מאוימת ממנו. היא סיפרה כי היא מודעת לדרכים בהם אמורה לנקוט אם תחוש מאוימת. מגורמי הטיפול נמסר, כי הנאשם משתף פעולה באופן מלא עם הטיפול, ומגלה מוטיבציה אמיתית לשינוי התנהגותו האלימה. לאור האמור, התרשם שירות המבחן, כי הטלת מאסר בפועל ואף בעבודות שירות, תפגע בפרנסת המשפחה ובתהליך הטיפול, והמליץ להטיל על הנאשם 300 שעות של"ץ לצד ענישה נלווית וצו מבחן שיבטיח מעקב אחרי הנאשם.

חוות דעת של הממונה על עבודות השירות

הממונה הגיש שתי חוות דעת מהן עלה, כי בשל הרקע הנפשי של הנאשם (דיכאון ופוסט טראומה) והיותו מטופל לאורך שנים, הגם שלא היה מאושפז, לא ניתנה חוות דעת פסיכיאטרית ברורה ביחס לכשירותו לביצוע עבודות שירות. לכן נמנע הממונה מהמלצה.

ראיות וטענות לעונש

במסגרת הראיות לעונש הוגשו מטעם המאשימה התמונות הקשות המלמדות על עוצמת הפגיעה הפיזית במתלוננת באישום השלישי. מטעם הנאשם הוגשו מסמכים הנוגעים לטיפול ולמצבו הנפשי של הנאשם וכן מכתב המלצה. כמו כן שמעתי 8 עדי אופי, ובהם המתלוננת, הוריה, הורי הנאשם ואחיו, וחברים של הנאשם ומשפחתו.

המתלוננת העידה, כי כיום היא חשה בטוב והיא בטוחה בעצמה, והיא יודעת להציב גבולות כלפי הנאשם. היא סיפרה, כי הנאשם עבר מהפך של ממש לאחר הטיפול שעבר, וכיום הם שותפים לגידול ילדיהם והוא בן זוג תומך ואב למופת. המתלוננת תיארה את הקשיים במערכת יחסיהם הצעירה והלא בשלה בתחילת דרכם, ואת ביטחונה שכיום המצב שונה בתכלית, ואת אמונתה בעומק השינוי שעבר הנאשם. כן העידו, כאמור, הוריה של המתלוננת, הוריו של הנאשם וחברי המשפחה ברוח דומה לזו של המתלוננת.

התובעת הקשתה על העדים בצדק, בשאלת מעורבותם בעניינם של בני הזוג "בזמן אמת" בעת האירועים, ובשאלה "היכן היו באותו זמן", אך לא קיבלה תשובה מניחה את הדעת ביחס לכך.

מחד, ב"כ המאשימה טענה, כי יש להתייחס לכל אירוע בנפרד ולקבוע בעניינו מתחם נפרד. היא עתרה להטיל עונש מצטבר בשליש התחתון של כלל המתחמים, המגיעים עד ל-18 חודשי מאסר החל ממאסר קצר. ב"כ המאשימה הכירה בתהליך הטיפול שעבר הנאשם, ולכן ביקשה למקמו בשליש התחתון של כלל המתחמים להם עתרה, יחד עם ענישה נלווית. יחד עם זאת הדגישה ב"כ המאשימה את חומרת המעשים, את החזרתיות שבהם, את הפגיעה הקשה במתלוננת ואת פוטנציאל הנזק ממעשים אלו.

מאידך, הסניגור הדגיש את תהליך הטיפול שעבר הנאשם, את הפיוס והשיבה לשלום בית בקרב בני הזוג ומשפחותיהם, את חיי המשפחה המשותפים החדשים בהם נוטל הנאשם חלק פעיל גם כהורה ואת עמדתה של המתלוננת והעדים. הסניגור סבר, כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן שתבטיח הן את האינטרס הפרטי של הנאשם והן את זה הציבורי, הגלום בהצלחת שיקומו. לטעמו, שליחת הנאשם לכלא לא תשרת כל אינטרס. כמו כן טען, כי אין להחמיר עם הנאשם בשליחתו לכלא נוכח היעדר המלצת הממונה.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - אלימות במשפחה היא אחת מצורות האלימות הבזויות והקשות ביותר. היא פוגעת ברקמה העדינה והרגישה ביותר של חיינו - במעגל הפרטי והאינטימי ביותר של חיינו של אדם - משפחתו וביתו - שאמורים לשמש לו נמל בית בטוח. מעשים שכאלה מהווים בגידה בציפיה הטבעית של כולנו לחוש בטוחים בקרב אהובינו. מכאן שאלימות במשפחה פוגעת בערכים המוגנים של כבוד האדם, חירותו, האוטונומיה שלו ותחושת הביטחון שלו. מעשיו של הנאשם שבוצעו באלימות רבה ותוך השפלה וביזוי, ראויים לכל גנאי ופוגעים ברמה גבוהה בערכים המוגנים.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: הנאשם שב והיכה במתלוננת, שב והשפיל את המתלוננת ואף כלא אותה במחסן כחום היום, כשלא שעתה לדרישותיו לציית לה וכל אימת שהתגלע ביניהם ויכוח. מדובר בהפעלת אלימות קשה לאורך תקופה תוך גרימת פציעה משמעותית, שעה שאין מחלוקת שלנאשם הכשרה כמדריך קרב מגע, ושעה שעשה שימוש במיומנות זו נגד המתלוננת, למרבה הזוועה. המעשים מבטאים אובדן דרך, אובדן ערכים ועשתונות, והם ברף חומרה גבוהה. הנאשם אחראי בלעדית למעשים ואין להם כל הצדקה. בוודאי שמצבו הנפשי ומצוקותיו אין בהם להצדיק את שעשה. הנזק שנגרם בפועל גדול, והנזק הפוטנציאלי, הוא החשש מקיפוח חיים, בוודאי במקרה הנוכחי.

מדיניות הענישה הנוהגת - סקירת הפסיקה בנסיבות דומות מלמדת על טווח עונשי רחב המוטל על נאשמים, בין של"ץ נרחב במקרים של תהליך טיפולי מוצלח וארוך, עד מספר חודשי מאסר ועד שנת מאסר. ברע"פ 3463/15 **קוטוב** נ' **מ"י** (מיום 21.5.2015) אושר מתחם שבין 8 ל-18 חודשי מאסר ומאסר בפועל של 10 חודשים בנסיבות של שלושה אישומים של תקיפה סתם, תקיפה חבלנית והיזק לרכוש. באחד המקרים היכה הנאשם את אשתו בחגורה ובמקרה אחר גרם לה לחבלות בפניה. ברע"פ 11/15 **פלונ** נ' **מ"י** (מיום 20.1.2015) אושר עונש של 7 חודשי מאסר בפועל ביחס לשני אירועי תקיפה חבלנית ואיומים כלפי בת זוג, תוך שדובר במתחם שבין 6 חודשים ל-15 חודשי מאסר; ברע"פ 3077/16 **פלונ** נ' **מ"י** (מיום 2.5.2016) אושר עונש של 6 חודשי מאסר בפועל בנסיבות של תקיפת בת הזוג במשיכת שיערות ראשה, הטחת ראשה וחנק, כאשר הייתה התייחסות למתחם שבין עבודות שירות ל-15 חודשי מאסר; בע"פ (י-ם) 11194-01-16 **מ"י** נ' **פלונ** (מיום 6.12.2016) אושר עונש של של"ץ ביחס לנאשם שתקף את אשתו תקיפה חבלנית בשלוש הזדמנויות. נקבע כי המתחם הראוי צריך לנוע בין של"ץ במקרים חריגים לעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר. ברע"פ 2323/17 **פלונ** נ' **מ"י** (מיום 12.6.2017) אושר מתחם ענישה בין מס' חודשי מאסר לרבות בעבודות

שירות ועד 12 חודשים ועונש של 70 ימי עבודות שירות ביחס ל-4 מקרי תקיפה חבלנית, איומים והיזק לרכוש.

אשר לפסיקה שהגישה המדינה - רע"פ 7656/13 דניאל נ' מ"י (מיום 14.11.2013) אינו רלבנטי לעניינו שכן אין מדובר באלימות במשפחה; רע"פ 1587/13 פלוגי נ' מ"י (מיום 6.3.2013) מלמד על נסיבות קלות ממקורו של שני מקרה תקיפה ותקיפה חבלנית, כשנגזרו על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל בגין אותו תיק והופעל במצטבר מאסר מותנה נוסף. הדבר מלמד, שבנסיבות קלות יותר, עשויים להסתיים תיקים במאסר בפועל חד-ספרתי, ובוודאי שהדבר מהווה נקודת מוצא למקורו.

אשר לפסיקה שהגיש הסניגור - הפסיקה הנוגעת להימנעות ממאסר במצב של אי-התאמה לעבודות שירות אינה רלבנטית כלל, שעה שסברתי בסופו של דבר שבנסיבות המקרה, עבודות שירות אינן בגדר ענישה הולמת. אשר לפסיקה העונשית - רע"פ 1884/19 שמריז נ' מ"י (מיום 14.3.2019) דווקא תומך במסקנה שיש להטיל מאסר בפועל, כשבאותו מקרה הנסיבות קלות ממקורו; ת"פ (ב"ש) 16645-02-17 מ"י נ' יוספי (מיום 25.2.2018) - אינו רלבנטי משום שמדובר בהסדר טיעון בו הסתיים העונש בשל"ץ; ת"פ (מחוזי ת"א-יפו) 35969-07-15 מ"י נ' מדאח ואח' (מיום 3.3.2019) - מדובר בנסיבות שונות, וממילא נגד אחד הנאשמים נגזרו 18 חודשי מאסר; ת"פ (מחוזי נצרת) 143/08 מ"י נ' גרסימוב (מיום 17.1.2010) - מדובר בהסדר טיעון; בת"פ (י-ם) 40722-03-19 מ"י נ' סעידוב (מיום 18.5.2020) מדובר בנסיבות שונות ולא רלבנטית; בת"פ (ת"א-יפו) 15030-05-14 מ"י נ' פלוגי (מיום 9.11.2015) נדון עניין פחות בחומרתו, והשופט גזר מאסר מותנה בלבד נוכח נסיבות ספציפיות של הנאשם, כשקבע שהעונש הראוי, לכל הפחות הוא מאסר בעבודות שירות. לא מצאתי מקום להתייחס ליתר הפסיקה בה עיינתי מהיעדר רלבנטיות.

מתחם הענישה - אני סבור שיש לקבוע מתחם אחד לכלל האירועים, נוכח הקשר שבניהם, וזהות הנפשות הפועלות בהם. הגם שיש פער זמנים, אין זהו המבחן היחיד לבחינת השאלה אם מדובר באירוע אחד או כמה אירועים. לפיכך, אני סבור שהמתחם הכולל עומד על 5 ועד 14 חודשי מאסר.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: הנאשם מעולם לא ריצה עונש מאסר אך היה נתון במעצר ממש כחודשיים ימים, כך שבוודאי ששליחתו אל מאחורי סורג ובריא תהא קשה עבורו - אף עמד על כך שירות המבחן; הנאשם נטל אחריות מלאה לפני שירות המבחן ולפניו, הביע חרטה וצער, והבין את הפסול שבמעשיו; הנאשם השתלב בתהליך טיפולי אינטנסיבי ומוצלח שהביא להבנת הפסול שבמעשים ולרכישת כלים חדשים להתמודד עם מצבים מאתגרים, כעולה מהתסקיר וכן כעולה מדברי העדים; יחסיו של הנאשם עם המתלוננת השתפרו, וכיום הם חיים יחד ומגדלים את שלושת ילדיהם הקטנים; הנאשם נעדר עבר פלילי וכל חייו עבד לפרנסתו ולפרנסת משפחתו.

המיקום במתחם - לאחר ששקלתי בדבר ממושכות, סברתי שלא יהיה זה נכון לסיים את ההליכים ללא רכיב עונשי של מאסר בפועל ממש, וזאת נוכח חומרת המעשים והתמשכותם. לכן לא סברתי, לאחר ששמעתי את הטיעונים לעונש, כי יש מקום לאפשר לנאשם "מקצה שיפורים" אצל הממונה וסברתי, כי מיקומו הנכון של הנאשם במתחם הוא בחלק האמצעי-עליון שלו. אינני מכחד, כי הנאשם עבר תהליך שיקום משמעותי וניכר, שאלמלא הנסיבות החמורות מאוד של

מעשיו, יכול היה לזכותו אף בחריגה מן המתחם כמצוות סעיף 40ד(א) לחוק העונשין. אלא שכידוע, שיקום אינו חזות הכל, ויש לאזן שיקול זה עם יתר השיקולים העונשיים בהם מצווה בית המשפט, ובראשם עקרון ההלימה, וכן האינטרס הציבורי שבהרתעת היחיד והרבים, כאמור בסעיף 40 לחוק העונשין. בהקשר זה ראו: רע"פ 7088/20 זוהר נ' מ"י (מיום 21.10.2020) בפסקה 5, שם נאמר:

"כידוע, אין בשיקול השיקום כדי להסיג לחלוטין את יתר שיקולי הענישה (ע"פ 7459/12 שיבר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (20.6.2013); ע"פ 452/14 דבוש נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (3.4.2014))."

וברע"פ 5754/20 פלוני נ' מ"י (מיום 30.8.2020) נאמר כך:

"לאור האמור, אני סבור כי חסד עשה בית משפט השלום עם המערער בכך שסטת לקולא ממתחם העונש שנקבע לו משיקולי שיקום. ואולם שיקולים אלו אין בכוחם לאיין את שיקולי הענישה האחרים הנוגעים לעניין, ובפרט שיקולים שעניינם בגמול ובהרתעה (רע"פ 2361/20 בן אדרת נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 (6.4.2020))."

באותו מקרה שם דובר בעבירת מין, סטה בית המשפט לקולא ממתחם הענישה מטעמי שיקום, אך הותיר את העונש כמאסר בפועל בשל חומרת המעשים.

בענייננו, חומרת המעשים איננה מאפשרת את סיום התיק ללא הטלת מאסר בפועל. ידוע לי, כי שליחתו של הנאשם למאסר תפגע בו בהכרח, ואולם, אם אכן עבר תהליך שיקום אמיתי והפנים באופן כן את הפסול שבמעשיו, יחד עם חשיבות כלי ההתמודדות שרכש, אלו יהיו שם לסייע לו לצלוח את המאסר, לצאת ממנו ולשוב לחייו. אך מובן הוא, כי המצב לא יהיה כתמול שלשום, והוא לעולם לא יוכל לחזור לקדמותו. אלא שהנאשם חייב לשאת במחיר מוחשי למעשיו המכוערים והמסוכנים, בהתאם לעקרון ההלימה.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג וברית. מתקופה זו יש לנכות במלואם את ימי מעצרו בתיק זה ע"פ חישוב שב"ס שיכריע. קובע כי על הנאשם להתייצב בכלא "ניצן" ברמלה עד ליום 14.3.2021 בשעה 12:00 כשהוא מצויד בתעודת זהות ובגזר הדין.

ב. 12 חודשי מאסר שלא ירצו, אלא אם יעבור הנאשם כל עבירת אלימות כלפי בן משפחה, למעט איומים, בתוך 3 שנים משחרורו;

ג. 6 חודשי מאסר שלא ירצו, אלא אם יעבור הנאשם כל עבירת איומים כלפי בן משפחה, בתוך 3 שנים משחרורו;

ד. התחייבות בסך 5,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות כלפי בן משפחה, לרבות איומים כלפי בן עמוד 6

משפחה, בתוך שנתיים מהיום.

נוכח אופיין של העבירות לא מצאתי לחייב את הנאשם ברכיבים כספיים אחרים.

יש לשלוח לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

על ב"כ הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים:
08-9787336, 08-9787377.

לבקשת הסניגור מעכב את ביצוע עונש המאסר לצורך הגשת ערעור. ככל שיוגש ערעור במועד, יעוכב ביצוע העונש עד להכרעה בערעור. ההפקדות לא תושבנה עד לסיום הליך הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ו טבת תשפ"א, 10 ינואר 2021, במעמד הצדדים.